

Arrest

nr. 296 907 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 23 november 2021, dient op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 april 2023.

1.3. Op 9 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 11 mei 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische strekking. U bent afkomstig uit Ghat Kalay, een dorp gelegen in het Marawara district van de provincie Kunar. Op jonge leeftijd verhuisde u echter naar Sayedan Foladi, een dorp gelegen in het Surkhrod district van de provincie Nangarhar. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw moeder A.G., uw jongere broer E., uw zussen S. en Z. en uw schoonbroer E.. U bent nooit naar school gegaan. U werkte als metselaar. Uw schoonbroer E. werkte tot aan de machtsovername voor de Afghaanse nationale politie. Nadien had uw schoonbroer geen werk meer. Op een vrijdag toen u niet moest werken kwam de taliban naar uw huis. Ze beschuldigden u van de moord op een aantal van hun leden en namen u mee naar het districtshuis in Surkhrod. Daar werd u gedurende 24 uur vastgehouden, geslagen en ondervraagd. Na 24 uur lieten ze u weer vrij, bij gebrek aan bewijs. Ze zouden echter opnieuw langskomen, om u te komen halen. Eenmaal thuis vertelde u aan uw schoonbroer wat er was gebeurd. Uw moeder en uw schoonbroer beslisten om u weg te sturen. U verliet Afghanistan, in de 8ste maand van 2021, vanuit Nimroz. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 23 november 2021 aankwam. U dient hier op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer S.N. (O.V. nummer X, CG12/16583) diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 juni 2012. Op 31 juli 2013 werd hij door het CGVS de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Na uw vertrek kwam de taliban naar uw huis en werd uw schoonbroer E. meegenomen. Hij werd hard in mekaar geslagen en werd vervolgens opgenomen in het ziekenhuis. Sindsdien ontbreekt van hem elk spoor.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat deze u verdenken van de moord op twee van hun leden.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("CGVS") de volgende originele documenten neer: uw arbeidsovereenkomst en loonfiches van uw job in België. Voorts legt u ook nog volgende kopieën over: een verklaring van de dorpsouderen, de bankkaart van uw schoonbroer E. bij Azizi en Kabulbank en zijn politiebade. Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u via uw advocaat digitaal nog foto's van uw schoonbroer. Op 14 april 2023 maakt u deze foto's via uw advocaat per e-mail over aan het CGVS, maar deze stukken kunnen omwille van informatieveiligheid niet bekeken worden door het CGVS zoals aangekondigd op 28 februari 2023. Van alle relevante documenten en bewijsstukken ter ondersteuning van een verzoek dient een papieren afdruk worden gemaakt om vervolgens overeenkomstig art. 17 § 3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS per aangetekend schrijven over te maken aan het CGVS of door afgifte op het CGVS tegen ontvangstbewijs. Op 21 april 2023 reageert uw advocaat per e-mail op de weigering van de inontvangstname van voorgaande stukken en stelt dat het niet in acht nemen van de neergelegde stukken gelijk staat aan een weigering om een zorgvuldig onderzoek te voeren. U maakt geen papieren afdruk over van de neergelegde stukken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat deze u beschuldigden van de moord op twee van hun leden. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn.

U beweert dat op een dag, na het vrijdagsgebed, twee leden van de taliban werden vermoord in uw dorp, op de weg naar uw werk (CGVS p. 14). U oppert dat de taliban u verdacht van deze moord en u ter ondervraging meenamen naar het districtshuis van Surkhrod, waar u herhaaldelijk werd geslagen (CGVS p. 11).

Vreemd genoeg weet u niet wie van de taliban vermoord werd noch hoe zij precies om het leven kwamen (CGVS p. 14). U zegt: "Ik weet niet wie op die weg vermoord werd. Ik werd door iemand aangegeven dat ik ook die weg nam op weg naar het werk en toen kwamen ze naar ons huis." U kan echter niet vertellen wie u als potentieel verdachte opgaf. Gevraagd waarom u hiervan verdacht werd, zegt u: "Ik heb zelf geen idee. Maar misschien gaf iemand mijn naam door, dat ik regelmatig die weg gebruikte." (CGVS p. 15) U oppert de mogelijkheid dat andere mensen de taliban tipten dat u regelmatig die weg gebruikte, maar licht dit verder niet toe (CGVS p.17). Deze vage uitleg omtrent het bestaan van talibaninformanten is echter ontoereikend en biedt geen zicht op het gegeven hoe de taliban, uw professionele betrekking en woonwerkroute kon achterhalen.

Bovendien moest u, naar eigen zeggen, zo goed als nooit werken op vrijdag. De dag dat de talibanleden werden vermoord, was u met verlof thuis en diende u deze weg dan ook niet te nemen. Waarom de taliban u in voorkomend geval verdacht, maakt u niet duidelijk (CGVS p. 15). Verder verklaart u frappant genoeg dat u niet eens zeker wist of u beschuldigd werd van de moord of niet (CGVS p. 17).

De taliban kende u niet. Op de vraag hoe de taliban u wist wonen, antwoordt u: "ik wist niet hoe ze op de hoogte waren maar ze gingen bijna in alle huizen naar binnen." (CGVS p. 15)

Gezien dit alles, slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken waarom u verdacht werd en hoe de taliban achterhaalde dat u geregeld die weg nam. Uw verklaringen hierover betreffen dan opnieuw louter loze beweringen die u niet weet te staven. In het licht van het voorgaande, kan uw bewering dat de taliban überhaupt bij uw thuis kwam, in twijfel worden getrokken. Bovendien kan u niet toelichten wie van de taliban u benaderd zou hebben. Hiernaar gevraagd, zegt u louter in stereotiepe bewoordingen dat u wist u dat ze van de taliban waren omdat ze grote tulbanden aan hadden en lange kleren (CGVS p 14). Andere informatie over de personen van de taliban die u benaderden en bedreigden, verschaft u niet. Gelet op uw weinig gerichte en gedetailleerde informatie over uw belager, is het aldus allerminst zeker wie u benaderd en bedreigd heeft.

U geeft aan dat de taliban niet alleen naar uw huis kwam maar ook naar andere huizen ging (CGVS p. 14). Verzocht om te verduidelijken bij wie ze nog langskwamen, stelt u: "Dat weet ik niet precies. Maar toen ik naar buiten meegenomen werd zag ik een andere groep mensen die ze meehadden en op weg waren naar het districtshuis." (CGVS p. 15). Vreemd genoeg weet u niet wie deze andere mensen waren noch waarom zij werden meegenomen. Het is overigens eigenaardig dat u weet dat deze mensen eveneens naar het districtshuis werden gebracht maar u niet kan zeggen of u hen daar nog zag (CGVS p. 15).

U verklaart dat u de taliban hoorde zeggen dat ze alle jongeren van het dorp zouden meenemen (CGVS p. 15). Hieruit blijkt dat, indien dit incident al plaatsvond, niet specifiek u maar alle jongeren van het dorp verdacht en ondervraagd werden door de taliban. Indien dit het geval was is het merkwaardig dat u te voet werd meegenomen door de taliban. U zegt dat jullie er 25 minuten over deden om tot bij het

districtshuis te geraken (CGVS p. 16). Ingeval nagenoeg het volledige dorp ondervraagd werd is het allerm minst aannemelijk dat de taliban elke dorpling afzonderlijk, te voet, naar het districtshuis zou begeleiden. Dit is een tijdrovende en omslachtige onderneming. Dat de taliban op dermate amateuristische wijze tewerk zou gaan kan niet overtuigen. Indien ze meerdere personen verdachten liepen ze door deze werkwijze bovendien het risico dat de ware schuldige zou ontsnappen.

Na 24 uur werd u weer vrijgelaten (CGVS p. 11). Gevraagd naar de reden van uw vrijlating, is uw repliek: "Ik weet niet om welke reden maar ze zeiden wel dat ze opnieuw achter mij zouden komen." Verzocht om uit te leggen wanneer en waarom ze zouden terugkomen, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 16). Daar u verdacht werd van de moord op twee talibanleden en de dader nog niet gevonden was, kan het allerm minst overtuigen dat u in voorkomend geval, in vrijheid werd gesteld. Dat de taliban u bovendien zou vrijlaten om u vervolgens weer te komen halen houdt geen steek. Een aannemelijke verklaring hiervoor heeft u dan ook niet. Hiernaar gevraagd zegt u: "Dat weet ik niet, omdat ze geen bewijzen hadden en eigenlijk het volledige dorp verdacht werd van de moord". (CGVS p. 17)

De dag van uw vrijlating, verliet u het land. U beweert dat dit de keuze van uw schoonbroer en moeder was (CGVS p. 17). Waarom u in allerijl vertrok indien u net was vrijgelaten bij gebrek aan bewijsmateriaal en nagenoeg het volledige dorp ondervraagd werd alsook verdacht werd van moord, maakt u niet duidelijk.

Over de feiten die nog hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit Afghanistan kon u ook opvallend weinig zeggen. Zo stelt u dat uw buurman, eveneens werd beschuldigd, meegenomen en weer vrijgelaten maar weet u niet of hij op heden nog in het dorp woont of net als u vertrok. Ook blijft u het antwoord schuldig op de vraag wat er met de andere jongens gebeurde die net als u verdacht werden, terwijl dit wel uw dorplingen waren. Wanneer u gevraagd wordt of er nog andere dorplingen, om dezelfde redenen, het dorp verlieten zegt u: "Dat weet ik niet. Misschien zijn ze net als mij ook vertrokken." (CGVS p. 18) Tegelijkertijd verklaart u dat uw familie nog steeds op hetzelfde adres in dit dorp woont en nog regelmatig contact te onderhouden met hen. Zo contacteert u uw moeder maandelijks (CGVS, p. 8-9). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hierover informatie in te winnen. Uw desinteresse in de verdere afloop van de gebeurtenissen in uw dorp staat in schril contrast met uw ingeroepen vrees en brengt om deze reden de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met uw terugkeervrees wordt u geacht hiervan op de hoogte te zijn, minstens hiernaar te informeren.

U stelt dat de taliban, na uw vertrek, opnieuw naar uw huis kwam. U zegt: "Ze vroegen naar mij. Ze sloegen mijn schoonbroer in elkaar, bonden hem vast en controleerden het huis. Ze vonden zijn politie-uniform in het huis en dan werd mijn schoonbroer meegenomen." (CGVS p. 18). Gevraagd wanneer de taliban daar precies langskwam zegt u: "Na mijn kleine interview, kwamen ze terug naar mijn huis." (CGVS p. 18). Dit interview vond op 2 juni 2022 op de Dienst Vreemdelingenzaken plaats. U bevestigt dat dit de eerste keer was dat de taliban naar uw huis kwam sinds uw vertrek (CGVS p. 18). U vertrok de 8ste maand van 2021 (CGVS p. 7). Dit betekent dat meer dan 10 maanden verstreken voor de taliban u daar voor het eerst opzochten. Dit passieve optreden van de taliban, is wel erg onaannemelijk gezien ze u verdachten van de moord op hun leden. Dat de taliban u, gedurende al die tijd, ongemoeid liet, is gezien de ernst van de aantijgingen aan uw adres, volkomen uitgesloten. Door zo lang te wachten kon u gemakkelijk ontkomen. Dat de taliban op een dermate amateuristische wijze te werk zou gaan, kan niet overtuigen.

Voorts beweert u dat uw schoonbroer, E., werkzaam was voor de nationale politie (CGVS p. 10). U verklaarde echter zelf nooit persoonlijk problemen te hebben ondervonden in Afghanistan omwille van het werk van uw schoonbroer bij de Afghaanse nationale politie. U zegt: "Nee ik kreeg hier vroeger geen problemen door. Mijn schoonbroer kreeg wel problemen door mij." (CGVS p. 19) Bijgevolg maakt u niet aannemelijk op basis van het vermeende profiel van uw schoonbroer een vrees voor vervolging te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

U haalt aan dat uw schoonbroer werd geslagen en ontvoerd door de taliban, toen ze bij u thuis op zoek naar u zijn politie-uniform en werkdocumenten ontdekten (CGVS, p. 18). U bent echter zeer vaag in uw beschrijving over de verdwijning van uw schoonbroer, waardoor u niet overtuigt van de omstandigheden van diens ontvoering. Zo beweert u dat hij geslagen werd door de taliban en later in het ziekenhuis verdween maar kan u daar nauwelijks details over geven (CGVS, p. 19). U weet niet wie van de taliban uw schoonbroer thuis opzocht noch naar welk ziekenhuis hij werd gebracht. U legt evenmin medische stukken neer aangaande deze hospitalisatie van uw schoonbroer. U zegt hierover enkel: "Mijn schoonbroer werd door de taliban hard in elkaar geslagen, zijn hoofd was gewond geraakt er was bloed. Hij ging met mijn moeder, andere schoonbroer en de taliban naar het ziekenhuis. Toen heeft mijn moeder

de foto's getrokken. De taliban vroeg mijn moeder om weg te gaan van het ziekenhuis en sindsdien is mijn schoonbroer vermist." De beschrijving die u geeft is allerm minst doorleefd en gedetailleerd te noemen. Voorts is het eigenaardig dat de taliban uw schoonbroer eerst verwondde om hem vervolgens eigenhandig naar het ziekenhuis te brengen alsook dat uw familie toegelaten werd hen naar daar te vergezellen. Dit alles doet weinig geloof hechten aan de omstandigheden van diens verdwijning, nochtans een essentieel element in uw relaas. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de verdwijning van uw schoonbroer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Na de verdwijning van uw schoonbroer werd uw familie niet meer benaderd door de taliban. U stelt: "Nee. Na zijn verdwijning hebben ze geen problemen meer gekregen. Mijn moeder zei wel dat de taliban in de buurt van ons huis zelf langskwam maar ze kwamen zelf niet meer naar ons huis." (CGVS p. 19). Hierna werd uw familie niet meer benaderd door de taliban (CGVS p. 19). Nochtans woont uw familie nog steeds op hetzelfde adres (CGVS p. 6). Gezien de taliban u verdacht van moord op hun leden en u zomaar verdween, kan redelijkerwijs worden verwacht dat laatstgenoemden uw familie zouden blijven lastiggeval len indien u daadwerkelijk een doelwit van de taliban zou vormen. Dat de taliban uw familie voor het overige ongemoeid liet klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees.

Uw advocaat verzoekt om "de problematiek van terugkeer naar het Westen, zoals uiteengezet in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) van 31 maart en 13 oktober 2021, in aanmerking te nemen". Uw advocaat zegt: "Het is niet enkel zo dat meneer hier actueel verblijft maar hij heeft ook een broer die hier de nationaliteit heeft. De taliban stelt dergelijke handelingen van Afghanen gelijk met ongelovigen. Bijgevolg is er een risico op vervolging bij terugkeer. De taliban hanteert een strikte interpretatie van de sharia moest hij voor de rechtbank van de taliban verschijnen dus op grond van terugkeer uit het Westen komt mijn cliënt ook in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Het is immers zo dat de taliban en de lokale bevolking een dergelijk persoon dreigt te vervolgen ingeval van terugkeer." (CGVS p. 21)

Uit de beschikbare landeninformatie EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u problemen zou kennen omwille van uw verblijf in België, zegt u enkel dat u problemen zal krijgen zonder dit te concretiseren. Gevraagd naar waarom u in voorkomend geval problemen zou krijgen stelt u: "als ik nu terugkeer naar mijn land gaan ze mij willen oppakken en vragen waarom ik ben weggevlucht als ik het niet had gedaan en ik zal daar problemen krijgen." U verbindt uw problemen dus geenszins aan een verblijf in het Westen. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of u ook problemen zou krijgen louter omwille van het feit dat u in het westen hebt verbleven, is uw repliek: "Ja wie naar hier komt wordt als ongelovig beschouwd en ik zal deze problemen ook krijgen." U zegt: "ik weet enkel dat als ik terugkeer ik problemen zou krijgen omdat ze ongeschoold zijn en enkel denken dat mensen die terug komen ongelovig zijn en jihad is toegestaan is tegen deze mensen." U slaagt er echter niet in te concretiseren welke problemen u zou krijgen en hoe de taliban uw verblijf in België zou achterhalen (CGVS p. 22).

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging, bij terugkeer, zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet worden toegekend.

De originele documenten die u neerlegt met name: uw arbeidsovereenkomst en loonfiches van uw job in België, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Ook de andere documenten die u voorlegt met name kopieën van een verklaring van de dorpsouderen, de bankkaart van uw schoonbroer E. bij Azizi en Kabulbank, en zijn politiebadege, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Dergelijke stukken kunnen een asielaanvraag slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan

van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Aangaande de foto's van uw schoonbroer in het ziekenhuis, genomen door uw moeder, die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toonde en waarnaar verwezen door uw advocaat in de e-mail van 21 april 2023, dient te worden toegevoegd dat zij slechts een bepaald beeld weergeven, maar niets zeggen over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen noch staven zij uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 11, 13, 14, 19).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over

het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige**

schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte

mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat

betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat aan uw broer SAFI Nangialai (O.V. nummer 7.527.477, CG12/16583) de status van subsidiaire bescherming werd toegekend op 31 juli 2013. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de onderzoeksplicht zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, het hoorrecht en van de gelijkheid der wapens.

Hij betoogt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet alle documenten had meegebracht en dat de protection officer hem er niet op gewezen heeft dat hij ook nog de mogelijkheid had om de documenten na het verhoor over te maken en op welke manier. Hij stelt dat zijn plaatsvervangende raadsman nog het nodige heeft gedaan om de ontbrekende stukken te bezorgen aan het CGVS, waarop het CGVS liet weten dat uit veiligheidsoverwegingen de per e-mail overgemaakte documenten niet in ontvangst worden genomen. Het is volgens hem onredelijk om te eisen dat hij voor wat betreft de video's een print screen moest maken van alle videobeelden en dat hij zelf moest uitleggen wat er in de video's te zien is. Hij merkt op dat er sedert 15 mei 2023 alweer nieuwe richtlijnen gelden van het CGVS m.b.t. het overmaken van documenten, waarin men het opnieuw toestaat dat bewijsstukken, inclusief een video per e-mail worden overgemaakt. Door zijn weigering om de documenten in acht te nemen heeft de commissaris-generaal hem belemmerd om zijn verklaringen te kunnen staven. In strijd met het hoorrecht werd hij omtrent die nieuwe stukken niet gehoord. De beslissing maakt overigens geen melding van een gemailde video. Bovendien volstaat een verwijzing naar de hoge corruptiegraad niet om een document van alle bewijswaarde te ontdoen. Daarnaast ontslaat een vermeende ongeloofwaardigheid de commissaris-generaal er niet van om na te gaan of er op grond van de neergelegde documenten mogelijks een risico tot vervolging, minstens tot ernstige schade bestaat. Hij meent dat hem geen enkele kans gegeven wordt om zijn vrees tot vervolging te staven en alzo de gelijkheid der wapens geschonden wordt.

Vervolgens kaart verzoeker aan dat zijn raadsman de negatieve beslissing niet mocht ontvangen en dat hij het administratief dossier pas mocht ontvangen twee weken na verzending van de bestreden beslissing. Hij meent dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging zijn geschonden.

Voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus geeft hij aan een vrees te hebben bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij er door de taliban van werd verdacht verantwoordelijk te zijn voor de dood van twee talibanleden, nadat die werden aangevallen door de overheidsdiensten. Hij meent dat de commissaris-generaal niet getuigt van onpartijdigheid, de context niet in aanmerking neemt en niet aantoonbaar in welk opzicht zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Zo stelt hij dat het niet verbaast dat de naam van een gedode taliban niet wordt vrijgegeven, dat de taliban geen baat had om uitleg te geven over hun leden en werking en wijst hij erop dat hij bewijsmateriaal had neergelegd omtrent het werk van zijn schoonbroer. Gelet op zijn woon-werkverkeer, nam hij regelmatig de weg waar de talibanleden werden vermoord waardoor de taliban dit gemakkelijk konden achterhalen. Dat hij niet kan zeggen op welke wijze de taliban dit te weten kwamen en zij kennis hadden van het feit dat hij niet werkte op een vrijdag, hoeft volgens hem niet te verbazen. Hij meent dat hij niet verweten kan worden niet te weten of hij werkelijk beschuldigd werd nu de taliban het hele dorp verdachten en zij niet werken volgens het principe van de rechtstaat. Het is volgens hem ook geloofwaardig dat hij gewoonweg van huis werd meegenomen en naar het districtshuis werd gebracht. Toen hij er ondervraagd en gefolterd werd, hoorde hij mensen uit andere kamers schreeuwen uit lichamelijke mishandeling. Het is volgens hem duidelijk dat hij door zijn detentie andere gevangenen niet te woord kon staan. Ook al hebben de taliban hem de dag erna laten gaan, lieten zij gelden dat hij nog niet van hen vanaf is. Na zijn onderhoud heeft hij navraag gedaan naar de verblijfplaats van zijn buur die werd opgepakt. Hij zou vanuit Afghanistan gevlucht zijn richting Iran. Een maandelijks telefonisch contact met zijn moeder stelt hem er niet zomaar toe in staat een gedetailleerd verslag te krijgen van alle gebeurtenissen. De taliban trachten hem nog tot op heden op te sporen en zelfs zijn schoonbroer werd door de taliban ontvoerd. Hij wenst nog toe te voegen dat de taliban nog steeds aan zijn huis komen.

Omwille van de tewerkstelling van zijn schoonbroer bij de politie, kent hij ingeval van terugkeer eveneens een gegronde vrees. De taliban hebben na de machtsovername tijdens een huiszoeking documenten over het werk van zijn schoonbroer en politie-uniform aangetroffen. Zijn verklaring, dat de taliban zijn schoonbroer na de foltering naar een ziekenhuis hebben gebracht is wel degelijk aannemelijk. Zijn vrees ligt volgens hem in lijn met de EUAA *Country Guidance Afghanistan* en de COI Focus.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwesterd profiel wat volgens hem een risico vormt bij terugkeer. Hij wijst erop dat hij meer dan anderhalf jaar in België verblijft, namelijk sinds november 2021 en dat zijn inmiddels Belgische broer S.F. hier ook woont sedert 2012. Hij vervolgt dat EUAA in de recente *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 zélf stelt dat het niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten, zullen behandelen en dat de taliban een streng Islamitisch beleid wensen te voeren. Ook de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 is duidelijk dat er een gebrek aan informatie is over hoe de taliban personen met een verwesterd profiel gaan viseren. Hij meent dat hij concrete elementen kan aanhalen waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging vreest. Hij herhaalt dat hij sinds 2021 en zijn broer sinds 2012 in België verblijft, wat er volgens hem toe geleid heeft

dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de Islamitische waarden en normen gezien zijn lange verblijf buiten Afghanistan. Hij zou niet meer voldoen aan de Islamitische waarden en normen die door de taliban worden opgelegd en hij wijst erop dat de taliban geen actor van bescherming zijn. Hij stelt dat het CGVS een toekomstgerichte beoordeling moet maken van de vrees voor vervolging en dat verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Vervolgens citeert hij uit verschillende rapporten, waaronder het Nansen rapport en arresten van de Raad en wijst erop dat sinds de machtsovername veel minder beschikbare en betrouwbare bronnen aanwezig zijn. Zijn vrees om actueel terug te keren is volgens hem niet ongegrond en vindt steun in het *UK Home Office* rapport. Het rechtssysteem van de taliban kan ook niet de nodige garanties bieden voor afgewezen asielzoekers. De taliban leggen zeer strikte regels op in verband met het naleven van de sharia. Omwille van zijn verblijf sedert anderhalf jaar in België heeft hij andere waarden en normen ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige Islamitische regels die de taliban oplegt. Er is een grote discrepantie tussen wat de taliban publiekelijk verkondigen en hoe zij in de praktijk te werk gaan. Naast zijn langdurig verblijf dient er ook rekening te worden gehouden met het 11-jarig verblijf van zijn broer in België en met het feit dat zijn broer voor de vorige overheid heeft gewerkt, die door de taliban als ongelovig wordt bestempeld.

Voorts wijst hij op het *non-refoulement* beginsel vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en geeft hij aan dat het UNHCR zijn positie over gedwongen terugkeer naar Afghanistan van augustus 2021 nog steeds niet heeft gewijzigd. De motivering van de beslissing gaat volgens hem lijnrecht in tegen het standpunt van het UNHCR. Op geen enkel ogenblik, duidt de commissaris-generaal aan op welke wijze hij het gebrek aan betrouwbare informatie, wat hem bovendien reeds werd verweten, heeft verholpen.

M.b.t. de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betoogt hij dat de commissaris-generaal niet voldoet aan zijn onderzoeksbevoegdheid. Hij meent dat er geen landeninformatie beschikbaar is waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan in die mate gestabiliseerd is dat men momenteel een correcte toekomstgerichte beoordeling kan maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien zijn er ook regionale verschillen. Hij meent dat de situatie nog steeds onduidelijk en onstabiel is. Ook de bronnen die het CGVS aanhaalt tonen aan dat de veiligheidssituatie er nog steeds ontzettend volatiel is. Hij vervolgt dat de informatie waarop het CGVS zich baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld meer is in Afghanistan die leidt tot een nood aan internationale bescherming, met een korrel zout moet worden genomen. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal ook rekening diende te houden met zijn persoonlijke elementen, waarbij hij preciseert dat hij anderhalf jaar en zijn broer elf jaar in België verblijft, en dat zijn broer gewerkt heeft voor de voormalige overheid.

Hij verwijt de commissaris-generaal niet te zijn ingegaan op de precaire humanitaire situatie omwille van het handelen van de taliban en de strikte en vergaande toepassing van de sharia. Er is voorts sprake van grove mensenrechtenschendingen. Hij wijst erop dat in het Nansen rapport de vergelijking wordt gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië en dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA in schril contrast staan met de weigeringsbeslissingen van het CGVS. Afghanistan heeft in april 2021 het tweede hoogste niveau van voedselonzeekerheid in noodsituaties ter wereld. Door te oordelen dat de precaire situatie in Afghanistan niet te wijten is aan de taliban, negeert de commissaris-generaal dat de situatie sedert de machtsovername alleen maar is verslechterd.

In de inventaris bij het verzoekschrift maakt verzoeker nog melding van verschillende rapporten en arresten van de Raad, waarbij hij tevens de weblinks vermeld (stukken 2 t.e.m. 30 en 32 t.e.m. 40).

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- overmaken van de aanvullende documenten van de heer S.;
- de richtlijn CGVS van 15 mei 2023 over de neerlegging van documenten;
- voorbeeld van huidige oproepingen voor het CGVS;
- oproeping CGVS d.d. 17/03/23 op naam van de heer S.S.

3.2. Op 12 oktober 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

Daarnaast verwijst de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota naar volgende stukken:

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EASO *Afghanistan Security Situation Update*, september 2021;

- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022*, 23 september 2022;
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omdat hij verdacht wordt van de moord op twee talibanleden. Hij vreest bij terugkeer problemen te zullen krijgen omdat zijn schoonbroer ook vermist is.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn op basis van volgende vaststellingen:

I) Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom hij verdacht werd van een moord op de talibanleden en hoe de taliban hebben achterhaald dat hij geregeld een bepaalde weg nam. Daardoor wordt eraan getwijfeld dat de taliban überhaupt bij zijn thuis zijn langsgekomen. Immers, verzoeker weet niet (a) wie van de taliban vermoord werd (b) hoe zij precies om het leven kwamen en (c) wie hem als potentieel verdachte opgaf; (d) waarom hij verdacht werd; (e) hoe de taliban zijn professionele betrekking en woonwerkroute konden achterhalen;

II) Verzoeker heeft weinig gerichte en gedetailleerde informatie over zijn belager nu hij (a) niet kan toelichten wie van de taliban hem benaderd zou hebben en (b) hij geen informatie verschaft over de personen van de taliban die hem benaderden en bedreigen.

III) Verzoeker toont niet aan dat hij specifiek ervan verdacht werd talibanleden te hebben gedood nu (a) hij hoorde zeggen dat alle jongeren van het dorp werden meegenomen; (b) de taliban ook naar andere huizen gingen, maar hij tegelijkertijd niet wist wie die andere mensen waren en waarom zij werden meegenomen en hij wel weet dat die ook naar het districtshuis werden gebracht, maar hij niet kan zeggen of hij hen daar nog zag.

IV) Verzoekers verklaringen omtrent het optreden van de taliban getuigen van een tijdrovende en omslachtige onderneming en van een dermate amateuristische wijze waardoor dit niet kan overtuigen. Immers (a) indien alle jongeren van het dorp zouden worden meegenomen is het opmerkelijk dat verzoeker te voet werd meegenomen te meer nu zij er 25 minuten over deden om tot bij het districtshuis te geraken waardoor de taliban alzo het risico liepen om de ware schuldige te laten ontsnappen en (b) kan het allerminst overtuigen dat verzoeker al na 24u in vrijheid werd gesteld voor de moord op twee talibanleden terwijl de dader nog niet gevonden was en (c) overtuigt het evenmin dat de taliban hem eerst zouden vrijlaten om hem dan vervolgens weer te komen halen;

V) Verzoeker kan niet verklaren waarom hij de dag van zijn vrijlating in allerijl zijn land heeft verlaten;

VI) Verzoeker kan opvallend weinig zeggen over de feiten die nog hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan, terwijl hij nog wel contact onderhoudt met zijn familie die nog in hetzelfde dorp woont wat aldus getuigt van een desinteresse. Immers, (a) hij verklaart dat zijn buurman ook werd beschuldigd, meegenomen en vrijgelaten, maar hij niet weet of hij op heden nog in het dorp woont; (b) hij moet het antwoord schuldig blijven op de vraag wat er met de andere dorpingen, die ook verdacht werden, gebeurd is;

VII) De passieve houding van de taliban, die pas tien maanden na zijn vertrek uit Afghanistan terug naar zijn huis zijn gekomen, overtuigt niet;

VIII) Met betrekking tot het profiel van verzoekers schoonbroer stelt de commissaris-generaal dat (a) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op basis van het vermeende profiel van zijn schoonbroer, die

werkzaam was voor de nationale politie in Afghanistan, een vrees voor vervolging moet koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan; (b) verzoeker vaag blijft over de verdwijning van zijn schoonbroer waar i) hij nauwelijks details kon geven over het feit dat hij geslagen werd door de taliban en later in het ziekenhuis verdween; ii) hij niet weet wie van de taliban zijn schoonbroer thuis opzocht; iii) hij evenmin weet naar welk ziekenhuis hij werd gebracht; iv) hij geen medische stukken neerlegt omtrent die hospitalisatie; (c) het bovendien eigenaardig is dat de taliban zijn schoonbroer eerst verwondde om hem vervolgens eigenhandig naar het ziekenhuis te brengen evenals dat zijn familie werd toegelaten hem dan naar daar te vergezellen;

IX) Dat de taliban na de verdwijning van zijn schoonbroer zijn familie ongemoeid lieten en zijn familie nog steeds op hetzelfde adres woont, klemmt opnieuw met de door verzoeker ingeroepen vrees;

X) Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en verzoeker is niet in staat te concretiseren welke problemen hij in dit verband zou krijgen en hoe de taliban zijn verblijf in België zouden achterhalen.

XI) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling nu (a) dergelijke stukken slechts een asielrelaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is en (b) uit objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.4.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers onwetendheid omtrent de kernaspecten van zijn vluchtrelaas de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnen. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij door de taliban ervan werd beschuldigd om twee talibanleden te hebben gedood, doch kan hieromtrent geen enkele details verschaffen. Hij moet immers het antwoord schuldig blijven op onder meer volgende vragen: wie van de taliban werd vermoord, hoe kwamen zij precies om het leven, wie heeft hem als potentieel verdachte opgegeven, waarom werd hij hiervan verdacht, hoe wisten de taliban waar hij woonde en of hij al dan niet beschuldigd werd van moord (NPO, p. 14-17). Dat verzoeker geen antwoorden kon bieden op verschillende kernaspecten van zijn vluchtrelaas is des te merkwaardiger gezien verzoeker verklaart dat hij maar liefst 24u door de taliban werd vastgehouden en hij tijdens zijn vasthouding ook meermaals werd geslagen. Er kan redelijkerwijze worden aangekomen dat de door hem geschetste opsluiting en mishandeling een zeer ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest in verzoekers leven, waardoor ook kan worden verwacht dat hij zich beter zou informeren omtrent voorgaande zaken die daartoe aanleiding hebben gegeven. Ook zijn verklaringen omtrent zijn beweerde vasthouding zelf overtuigen de Raad net zomin als de commissaris-generaal daar die blij geven van een zeer amateuristische werkwijze in hoofde van de taliban. Hij preciseert immers dat de taliban hem te voet wegbrachten naar een districtshuis, om hem vervolgens na 24 uur zomaar vrij te laten dicht bij zijn huis en dit louter bij gebrek aan bewijs (NPO, p. 17). Bovendien is het ook in het licht van verzoekers verklaring, dat hij gedurende 24u elk half uur ondervraagd werd (NPO, p. 16) frappant dat hij niet in staat is antwoorden te bieden op de hogervermelde aangestipte vragen uit het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker maakt überhaupt niet aannemelijk dat hij persoonlijk geïnterviewd werd door de taliban, nu hij toevoegt dat de taliban ook nog naar andere huizen gingen (NPO, p. 14) en hij had gezien dat ze ook met een andere groep mensen onderweg waren naar het districtshuis (NPO, p. 15). Dat verzoeker aldus persoonlijk werd geïnterviewd, terwijl hij laat uitschijnen dat eigenlijk iedereen beschouwd werd als een verdachte, blijkt uit zijn verklaringen. Dat verzoeker voor het overige niet kan zeggen waarom die mensen werden meegenomen (NPO, p. 15), getuigt hij van een merkwaardige onwetendheid, die de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Van verzoeker kan toch verwacht worden zich hier minstens omtrent geïnformeerd te hebben te meer nu hij zelf tijdens zijn vasthouding geslagen werd door de taliban.

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: "U beweert dat op een dag, na het vrijdagsgebed, twee leden van de taliban werden vermoord in uw dorp, op de weg naar uw werk (CGVS p. 14). U oppert dat de taliban u verdacht van deze moord en u ter ondervraging meenamen naar het districtshuis van Surkhrod, waar u herhaaldelijk werd geslagen (CGVS p. 11).

Vreemd genoeg weet u niet wie van de taliban vermoord werd noch hoe zij precies om het leven kwamen (CGVS p. 14). U zegt: "Ik weet niet wie op die weg vermoord werd. Ik werd door iemand aangegeven dat ik ook die weg nam op weg naar het werk en toen kwamen ze naar ons huis." U kan echter niet vertellen wie u als potentieel verdachte opgaf. Gevraagd waarom u hiervan verdacht werd, zegt u: "Ik heb zelf geen idee. Maar misschien gaf iemand mijn naam door, dat ik regelmatig die weg gebruikte." (CGVS p. 15) U oppert de mogelijkheid dat andere mensen de taliban tipten dat u regelmatig die weg gebruikte, maar licht dit verder niet toe (CGVS p.17). Deze vage uitleg omtrent het bestaan van talibaninformanten is echter ontoereikend en biedt geen zicht op het gegeven hoe de taliban, uw professionele betrekking en woonwerkroute kon achterhalen.

Bovendien moest u, naar eigen zeggen, zo goed als nooit werken op vrijdag. De dag dat de talibanleden werden vermoord, was u met verlof thuis en diende u deze weg dan ook niet te nemen. Waarom de taliban u in voorkomend geval verdacht, maakt u niet duidelijk (CGVS p. 15). Verder verklaart u frappant genoeg dat u niet eens zeker wist of u beschuldigd werd van de moord of niet (CGVS p. 17).

De taliban kende u niet. Op de vraag hoe de taliban u wist wonen, antwoordt u: "ik wist niet hoe ze op de hoogte waren maar ze gingen bijna in alle huizen naar binnen." (CGVS p. 15)

Gezien dit alles, slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken waarom u verdacht werd en hoe de taliban achterhaalde dat u geregeld die weg nam. Uw verklaringen hierover betreffen dan opnieuw louter loze beweringen die u niet weet te staven. In het licht van het voorgaande, kan uw bewering dat de taliban überhaupt bij uw thuis kwam, in twijfel worden getrokken. Bovendien kan u niet toelichten wie van de taliban u benaderd zou hebben. Hiernaar gevraagd, zegt u louter in stereotiepe bewoordingen dat u wist u dat ze van de taliban waren omdat ze grote tulbanden aan hadden en lange kleren (CGVS p 14). Andere informatie over de personen van de taliban die u benaderden en bedreigden, verschaft u niet. Gelet op uw weinig gerichte en gedetailleerde informatie over uw belager, is het aldus allerminst zeker wie u benaderd en bedreigd heeft.

U geeft aan dat de taliban niet alleen naar uw huis kwam maar ook naar andere huizen ging (CGVS p. 14). Verzocht om te verduidelijken bij wie ze nog langskwamen, stelt u: "Dat weet ik niet precies. Maar toen ik naar buiten meegenomen werd zag ik een andere groep mensen die ze meehadden en op weg waren naar het districtshuis." (CGVS p. 15). Vreemd genoeg weet u niet wie deze andere mensen waren noch waarom zij werden meegenomen. Het is overigens eigenaardig dat u weet dat deze mensen eveneens naar het districtshuis werden gebracht maar u niet kan zeggen of u hen daar nog zag (CGVS p. 15).

U verklaart dat u de taliban hoorde zeggen dat ze alle jongeren van het dorp zouden meenemen (CGVS p. 15). Hieruit blijkt dat, indien dit incident al plaatsvond, niet specifiek u maar alle jongeren van het dorp verdacht en ondervraagd werden door de taliban. Indien dit het geval was is het merkwaardig dat u te voet werd meegenomen door de taliban. U zegt dat jullie er 25 minuten over deden om tot bij het districtshuis te geraken (CGVS p. 16). Ingeval nagenoeg het volledige dorp ondervraagd werd is het allerminst aannemelijk dat de taliban elke dorpling afzonderlijk, te voet, naar het districtshuis zou begeleiden. Dit is een tijdrovende en omslachtige onderneming. Dat de taliban op dermate amateuristische wijze tewerk zou gaan kan niet overtuigen. Indien ze meerdere personen verdachten liepen ze door deze werkwijze bovendien het risico dat de ware schuldige zou ontsnappen.

Na 24 uur werd u weer vrijgelaten (CGVS p. 11). Gevraagd naar de reden van uw vrijlating, is uw repliek: "Ik weet niet om welke reden maar ze zeiden wel dat ze opnieuw achter mij zouden komen." Verzocht om uit te leggen wanneer en waarom ze zouden terugkomen, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 16). Daar u verdacht werd van de moord op twee talibanleden en de dader nog niet gevonden was, kan het allerminst overtuigen dat u in voorkomend geval, in vrijheid werd gesteld. Dat de taliban u bovendien zou vrijlaten om u vervolgens weer te komen halen houdt geen steek. Een aannemelijke verklaring hiervoor heeft u dan ook niet. Hiernaar gevraagd zegt u: "Dat weet ik niet, omdat ze geen bewijzen hadden en eigenlijk het volledige dorp verdacht werd van de moord". (CGVS p. 17)

De dag van uw vrijlating, verliet u het land. U beweert dat dit de keuze van uw schoonbroer en moeder was (CGVS p. 17). Waarom u in allerijl vertrok indien u net was vrijgelaten bij gebrek aan bewijsmateriaal en nagenoeg het volledige dorp ondervraagd werd alsook verdacht werd van moord, maakt u niet duidelijk. Over de feiten die nog hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit Afghanistan kon u ook opvallend weinig zeggen. Zo stelt u dat uw buurman, eveneens werd beschuldigd, meegenomen en weer vrijgelaten maar weet u niet of hij op heden nog in het dorp woont of net als u vertrok. Ook blijft u het antwoord schuldig op de vraag wat er met de andere jongens gebeurde die net als u verdacht werden, terwijl dit wel uw

dorpelingen waren. Wanneer u gevraagd wordt of er nog andere dorpelingen, om dezelfde redenen, het dorp verlieten zegt u: "Dat weet ik niet. Misschien zijn ze net als mij ook vertrokken." (CGVS p. 18) Tegelijkertijd verklaart u dat uw familie nog steeds op hetzelfde adres in dit dorp woont en nog regelmatig contact te onderhouden met hen. Zo contacteert u uw moeder maandelijks (CGVS, p. 8-9). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hierover informatie in te winnen. Uw desinteresse in de verdere afloop van de gebeurtenissen in uw dorp staat in schril contrast met uw ingeroepen vrees en brengt om deze reden de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met uw terugkeervrees wordt u geacht hiervan op de hoogte te zijn, minstens hiernaar te informeren.

U stelt dat de taliban, na uw vertrek, opnieuw naar uw huis kwam. U zegt: "Ze vroegen naar mij. Ze sloegen mijn schoonbroer in elkaar, bonden hem vast en controleerden het huis. Ze vonden zijn politie-uniform in het huis en dan werd mijn schoonbroer meegenomen." (CGVS p. 18). Gevraagd wanneer de taliban daar precies langskwam zegt u: "Na mijn kleine interview, kwamen ze terug naar mijn huis." (CGVS p. 18). Dit interview vond op 2 juni 2022 op de Dienst Vreemdelingenzaken plaats. U bevestigt dat dit de eerste keer was dat de taliban naar uw huis kwam sinds uw vertrek (CGVS p. 18). U vertrok de 8ste maand van 2021 (CGVS p. 7). Dit betekent dat meer dan 10 maanden verstreken voor de taliban u daar voor het eerst opzochten. Dit passieve optreden van de taliban, is wel erg onaannemelijk gezien ze u verdachten van de moord op hun leden. Dat de taliban u, gedurende al die tijd, ongemoeid liet, is gezien de ernst van de aantijgingen aan uw adres, volkomen uitgesloten. Door zo lang te wachten kon u gemakkelijk ontkomen. Dat de taliban op een dermate amateuristische wijze te werk zou gaan, kan niet overtuigen."

Door in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij door de taliban ervan verdacht werd verantwoordelijk te zijn voor de dood van twee talibanleden, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn vluchtmotieven. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift informatie verschaft waarvan hij tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans verklaarde dit niet te weten. Zo maakt hij plots melding van het feit dat de talibanleden gedood waren nadat die werden aangevallen door de overheidsdiensten. Deze informatie, die verder niet gekaderd wordt en waarvan evenmin wordt uitgelegd hoe die werd bekomen, gaat niet alleen in tegen de notities van het persoonlijk onderhoud, maar betreft niet meer dan een *post-factum* bewering, die die tot stand lijkt te zijn gekomen na enige reflectie. Ook verzoekers overige toelichting, wat neerkomt op een herhaling van zijn asielmotieven, is niet van die aard om de motieven in de bestreden beslissing en voorgaande uiteenzetting in een ander daglicht te stellen.

Bovendien en zoals supra reeds aangestipt, getuigt verzoekers houding van een opmerkelijke desinteresse in het verdere verloop van datgene wat hem ertoe gebracht heeft zijn land te ontvluchten. Verzoeker verklaart weliswaar dat de taliban na zijn vertrek nog naar het dorp kwamen en de zoon van de buurman ook hadden meegenomen en vervolgens hebben vrijgelaten, maar kon niet zeggen of hij Afghanistan ook heeft verlaten omdat hij dit niet heeft gevraagd (NPO, p. 17-18). Door in het verzoekschrift dan simpelweg te stellen dat hij na zijn onderhoud navraag gedaan heeft naar de verblijfplaats van zijn buur en dat hij Afghanistan is ontvlucht richting Iran, betreft niet meer dan een blote bewering, die geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststelling van desinteresse.

4.4.3.2. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn schoonbroer werkzaam is geweest bij de Afghaanse nationale politie tot aan de machtsvername door de taliban en hieromtrent bewijzen heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse nationale politie. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Het is in die zin allerm minst geloofwaardig dat de taliban zijn schoonbroer eerst hard in elkaar zouden slagen om hem vervolgens naar het ziekenhuis te brengen en hem daar te laten vergezellen door verzoekers moeder en een andere schoonbroer (NPO, p. 19). De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: "Voorts beweert u dat uw schoonbroer, E., werkzaam was voor de nationale politie (CGVS p. 10). U verklaarde echter zelf nooit persoonlijk problemen te hebben ondervonden in Afghanistan omwille van het werk van uw schoonbroer bij de Afghaanse nationale politie. U zegt: "Nee ik kreeg hier vroeger geen problemen door. Mijn schoonbroer kreeg wel problemen door mij." (CGVS p. 19) Bijgevolg maakt u niet aannemelijk op basis van het vermeende profiel van uw schoonbroer een vrees voor vervolging te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

U haalt aan dat uw schoonbroer werd geslagen en ontvoerd door de taliban, toen ze bij u thuis op zoek naar u zijn politie-uniform en werkdocumenten ontdekten (CGVS, p. 18). U bent echter zeer vaag in uw beschrijving over de verdwijning van uw schoonbroer, waardoor u niet overtuigt van de omstandigheden van diens ontvoering. Zo beweert u dat hij geslagen werd door de taliban en later in het ziekenhuis verdween maar kan u daar nauwelijks details over geven (CGVS, p. 19). U weet niet wie van de taliban uw schoonbroer thuis opzocht noch naar welk ziekenhuis hij werd gebracht. U legt evenmin medische stukken neer aangaande deze hospitalisatie van uw schoonbroer. U zegt hierover enkel: "Mijn schoonbroer werd door de taliban hard in elkaar geslagen, zijn hoofd was gewond geraakt er was bloed. Hij ging met mijn moeder, andere schoonbroer en de taliban naar het ziekenhuis. Toen heeft mijn moeder de foto's getrokken. De taliban vroeg mijn moeder om weg te gaan van het ziekenhuis en sindsdien is mijn schoonbroer vermist." De beschrijving die u geeft is allerminst doorleefd en gedetailleerd te noemen. Voorts is het eigenaardig dat de taliban uw schoonbroer eerst verwondde om hem vervolgens eigenhandig naar het ziekenhuis te brengen alsook dat uw familie toegelaten werd hen naar daar te vergezellen. Dit alles doet weinig geloof hechten aan de omstandigheden van diens verdwijning, nochtans een essentieel element in uw relaas. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de verdwijning van uw schoonbroer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan." Verzoeker is doorheen zijn betoog niet in staat voormelde motieven te ontcrachten.

4.4.3.3. Dat verzoekers familie na de vermeende verdwijning van zijn schoonbroer niet meer werd benaderd door de taliban relativeert de door verzoeker voorgehouden vrees waardoor de commissaris-generaal ook op goede gronden oordeelde als volgt: *"Na de verdwijning van uw schoonbroer werd uw familie niet meer benaderd door de taliban. U stelt: "Nee. Na zijn verdwijning hebben ze geen problemen meer gekregen. Mijn moeder zei wel dat de taliban in de buurt van ons huis zelf langskwam maar ze kwamen zelf niet meer naar ons huis." (CGVS p. 19). Hierna werd uw familie niet meer benaderd door de taliban (CGVS p. 19). Nochtans woont uw familie nog steeds op hetzelfde adres (CGVS p. 6). Gezien de taliban u verdacht van moord op hun leden en u zomaar verdween, kan redelijkerwijs worden verwacht dat laatstgenoemden uw familie zouden blijven lastiggevalen indien u daadwerkelijk een doelwit van de taliban zou vormen. Dat de taliban uw familie voor het overige ongemoeid liet klemmt opnieuw met uw ingeroepen vrees."* Waar hij dan in zijn verzoekschrift plots aangeeft dat de taliban nog steeds aan zijn huis komen, spreekt hij zijn eerdere verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud, tegen. Immers, gevraagd of zijn familie nog werd benaderd door de taliban na de verdwijning van zijn schoonbroer antwoordde hij wat volgt: *"Nee. Na zijn verdwijning hebben ze geen problemen meer gekregen; Min moeder zei wel dat de taliban in de buurt van ons huis zelf langskwam maar ze kwamen zelf niet meer naar ons huis". (NPO, p. 19)* Het zonder enige verantwoording naar voren schuiven van een andere versie van de feiten, betreft geen dienstig betoog en werpt geen ander licht op voorgaande motieven.

4.4.3.4. Vervolgens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie om te buigen. *"De originele documenten die u neerlegt met name: uw arbeidsovereenkomst en loonfiches van uw job in België, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Ook de andere documenten die u voorlegt met name kopieën van een verklaring van de dorpsouderen, de bankkaart van uw schoonbroer E. bij Azizi en Kabulbank, en zijn politiebadge, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Dergelijke stukken kunnen een asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Aangaande de foto's van uw schoonbroer in het ziekenhuis, genomen door uw moeder, die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toonde en waarnaar verwezen door uw advocaat in de e-mail van 21 april 2023, dient te worden toegevoegd dat zij slechts een bepaald beeld weergeven, maar niets zeggen over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen noch staven zij uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 11, 13, 14, 19)." Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat een loutere verwijzing naar een hoge graad van corruptie niet volstaat om de neergelegde stukken buiten beschouwing te laten. Met dergelijk betoog doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hem neergelegde documenten (AD GCVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker stukken 1 t.e.m. 6) geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn relaas. De stukken die betrekking hebben op zijn tewerkstelling in België, hebben immers geen betrekking op zijn vluchtmotieven. Ook de documenten van zijn schoonbroer die zouden aantonen dat hij gewerkt heeft voor de Afghaanse nationale politie werpen geen ander licht op de*

beoordeling *supra* daar die tewerkstelling *an sich* niet wordt betwist, doch verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille daarvan een persoonlijke vrees voor vervolging koestert. Dat zijn broer beschikt over een verblijfsrecht wordt niet betwist. Daargelaten de vaststelling dat de verklaring van de dorpsouderen een kopie betreft en dus gemakkelijk te fabriceren valt met knip- en plakwerk wat de bewijswaarde ervan reeds sterk relativeert, heeft deze een gesolliciteerd karakter, nu deze duidelijk werd opgesteld ten behoeve van zijn verzoek om internationale bescherming, waar verzoeker aangeeft dat de brief geschreven was toen hij hier al was en dat de dorpsouderen bevestigen dat hij beschuldigd werd door de taliban voor de moord op talibanleden (NPO, p. 12). De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het attest als complaisance-stuk voor onderhavige beroepsprocedure werd gefabriceerd, waardoor de bewijswaarde ervan zeer beperkt is, te meer omwille van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er een hoge graad van corruptie is bij het bekomen van Afghaanse documenten (AD CGVS, landeninformatie).

4.4.3.5. Uit de stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift blijkt dat zijn raadsman op 14 april 2023 een mail stuurde naar het CGVS waarin als bijlage foto's worden gevoegd die verzoeker niet had meegenomen naar het persoonlijk onderhoud (stuk 31-a). Van voorgaande mail kreeg de raadsman een automatische ontvangstbevestiging (stuk 31-b) en werd vervolgens diezelfde dag gevolgd door een mail van het CGVS, waarin verzoeker werd verzocht om een papieren afdruk te bezorgen van de stukken daar omwille van informatieveiligheid, de door hem neergelegde staving stukken niet bekeken en onderzocht worden door het CGVS en waarin verwezen werd naar artikel 17, §3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (stuk 31-c). Verzoekers raadsman vraagt per mail van 21 april 2023 om de overgemaakte stukken wel in overweging te nemen en wijst erop dat het niet in acht nemen van de neergelegde stukken uiteindelijk gelijk staat met een weigering om een zorgvuldig onderzoek te voeren rekening houdende met alle elementen waarvan het CGVS in kennis is op het ogenblik van het treffen van haar beslissing, zoals vereist onder artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet (stuk 31-d). Middels stuk 31-e wijst verzoeker erop dat sedert 15 mei 2023 de procedure voor het overmaken van stukken werd bijgestuurd door het CGVS en het opnieuw mogelijk werd om stukken ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming via mail over te maken. Middels stukken 31-f en 31-g wijst hij op de verschillen tussen de oproeping die hij kreeg van het CGVS en de huidige oproepingen, waarbij wel gepreciseerd wordt hoe de documenten bij voorkeur worden overgemaakt. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met de videobeelden. De Raad stelt vast dat hij in zijn verzoekschrift geen verdere toelichting verschaft over welke video dit zou gaan, laat staan wat er dan wel op die videobeelden te zien zou zijn. Uit de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt enkel dat verzoekers raadsman in de mail van 14 april 2023 melding maakt van foto's die hij wenst over te maken omdat verzoeker deze niet meehad tijdens zijn persoonlijk onderhoud (stuk 31-a). Bovendien toont verzoeker niet aan dat de handelswijze van de commissaris-generaal en meer bepaald het beleid bij het overmaken van stukken zoals in zijn verzoekschrift uitgebreid wordt geschetst, hem ervan verhinderd heeft om ofwel bij zijn verzoekschrift, ofwel per aanvullende nota, de desbetreffende video alsook enige duiding hieromtrent te voegen, wat hij echter naliet te doen. Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat videobeelden het voorwerp kunnen zijn van enscenering en manipulatie en er hoe dan ook geen uitsluitel geboden kan worden waar, wanneer of in welke omstandigheden de beelden gemaakt werden, zodat de bewijswaarde ervan beperkt is.

4.4.3.6. Waar verzoeker nog kritiek uit op de wijze waarop de bestreden beslissing werd overgemaakt en hierbij preciseert dat zijn advocaat het CGVS per mail van 16 mei 2023 liet weten dat hij die niet mocht ontvangen (stuk 32-a) en diezelfde dag ook per mail de vraag stelde om het administratief dossier te verkrijgen (stuk 32-b), blijkt uit zijn gevoegde stuk 32-c, dat het CGVS de bestreden beslissing op 25 mei 2023 heeft bezorgd. Verzoeker toont niet aan wat het belang is van zijn kritiek, nu hij blijkens de inhoud van zijn verzoekschrift in staat is geweest om kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing en om op basis hiervan de beslissing te maken een beroep in volle rechtsmacht in te dienen bij de Raad. De Raad wijst er nog op dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

4.4.3.7. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift poneert dat de commissaris-generaal bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en bij het nemen van de bestreden beslissing blijf zou hebben gegeven van partijdigheid. In tegenstelling met wat

verzoeker beweert, kan zulks namelijk noch uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier worden afgeleid. Verzoeker brengt voor het overige bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt of zou kunnen worden afgeleid dat zijn – nochtans ernstige – aantijgingen aan het adres van de commissaris-generaal zouden stroken met de werkelijkheid. Verzoeker toont aldus in het geheel niet aan dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.4.3.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' *Dawat wa twa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(4) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.4.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen enkele concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen 2 jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan. Verzoeker verklaart maandelijks telefonisch contact te onderhouden met zijn in Afghanistan verblijvende moeder (NPO, p. 6 en 8-9) en via Facebook te communiceren met zijn familie en sommige vrienden in Afghanistan. Bovendien is hij verloofd met een vrouw die ook nog in Afghanistan verblijft (NPO, p. 6,7 en 9) en zijn verzoekers twee oudere zussen en minderjarige broer eveneens nog woonachtig in verzoekers dorp (AD CGVS, verklaring DVZ 21.01.2022, punt 17).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende bijna 2 jaar en het verblijf in België van zijn broer sedert 11 jaar, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en de aanwezigheid van zijn broer geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij

terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviseerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.4.4.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. In het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afgaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan

hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-Aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 – 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar (NPO, p. 5), maar verhuisde reeds als kind naar het dorp Sayedan foladi in het Surkhord district gelegen in de provincie Nangarhar (NPO, p. 6). De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in Nangarhar of in Kunar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Nangarhar (of naar Kunar) een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verzoeker *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO